

What the Origins of Prayer Reveal About the Nature of Jewish Prayer

R. Yonatan Cohen, Congregation Beth Israel

1. Genesis Rabbah, Vayetze 68

Rabbi Yehoshua ben Levi said: The three prayers were instituted by the forefathers. Abraham established the morning prayer as it is stated, "And Abraham went in the morning to the place where he had stood (*ammad*) [before] God." (Genesis 19:26). "*Amidah*" is a term specifically used for prayer as it is stated, "And Pinchas stood (*veyamod*) and prayed." (Psalms 106:30) Isaac established the afternoon prayer as it says, "And Isaac went to meditate (*lasuach*) in the field just before evening" (Genesis 24:63). "*Sichah*" is an expression specifically used for prayer as it is stated, "I will pour my thoughts (*sichi*) before Him." (Psalms 142). Jacob instituted the evening prayer, as it is stated, "And he encountered (*vayifga*) the place and he slept there for the sun had set" (Genesis 28:11). The word encounter means nothing other than prayer, as it is stated when God spoke to Jeremiah, "And you, do not pray on behalf of this nation and do not raise on their behalf song and prayer, and do not encounter [*tifga*] Me for I do not hear you" (Jeremiah 7:16).

Said R. Shmuel the son of Nachmani said: [The three prayers correspond to] the three times that the day changes. In the evening a person should say: May it be Your will, the Lord my God, that you take me from darkness into light. In the morning a person should say: I give thanks before You Lord, my God, for taking me out of darkness into light. In the afternoon a person should say: May it be Your Will, the Lord my God, that just as You merited me to see the sun rising, so too You will merit me to see it set.

An alternate interpretation was offered. [The prayers] are based on the daily offerings. The morning service corresponds to the daily morning sacrifice; the afternoon service corresponds to the daily afternoon sacrifice; whereas the evening service is not fixed. R. Tanhumah said: Even the evening service is fixed for it corresponds to the limbs and fats of the offerings that remained on the altar and were offered continuously throughout the entire night.

2. Rambam, Mishneh Torah (Code of Jewish Law), Laws of Prayer, Ch. 1

Halacha 1

It is a positive Torah commandment to pray every day, as [Exodus 23:25] states: "You shall serve God, your Lord." Tradition teaches us that this service is prayer, as [Deuteronomy 10:12] states: "And serve Him with all your heart" and our Sages said: Which is the service of the heart? This is prayer.

The number of prayers is not prescribed in the Torah, nor does it prescribe a specific formula for prayer. Also, according to Torah law, there are no fixed times for prayers.

Halacha 2

Therefore, women and slaves are obligated to pray, since it is not a time-oriented commandment.

Rather, this commandment obligates each person to offer supplication and prayer every day and utter praises of the Holy One, blessed be He; then petition for all his needs with requests and supplications; and finally, give praise and thanks to God for the goodness that He has bestowed upon him;

1. בראשית רבה (וילנא) פרשת ויצא פרשה טח

א"ר יהושע בן לוי אבות הראשונים התקינו שלש תפלות, אברהם תקן תפלת שחרית, שנאמר (בראשית יט) וישכם אברהם בבקר אל המקום אשר עמד שם וגו', ואין עמידה אלא תפלה, שנאמר (תהלים קו) ויעמוד פנחס ויפלל, יצחק תקן תפלת מנחה, שנאמר (בראשית כד) ויצא יצחק לשווח בשדה, ואין שיחה אלא תפלה שנאמר (תהלים קמב) אשפוך לפניו שיחי, יעקב תקן תפלת ערבית, שנאמר ויפגע במקום, ואין פגיעה אלא תפלה, שנאמר (ירמיה ז) ואל תשא בעדם וגו' ואל תפגע ב', וכן הוא אומר (שם) /ירמיהו/ (כז) ואם נביאים הם ואם יש דבר ה' אתם יפגעו נא בה' צבאות,

א"ר שמואל בר נחמן כנגד ג' פעמים שהיום משתנה, בערבית צריך אדם לומר יה"ר מלפניך ה' אלהי שתוציאני מאפילה לאורה, בשחרית צ"ל מודה אני לפניך ה' אלהי שהוצאתני מאפילה לאורה, במנחה צריך אדם לומר יהי רצון מלפניך ה' אלהי שכשם שזכיתני לראות חמה בזריחתה כך תזכני לראותה בשקיעתה,

ד"א ויפגע במקום רבנן אמרי כנגד תמידים תקנום, תפלת השחר כנגד תמיד של שחר, תפלת מנחה כנגד תמיד של בין הערבים, תפלת הערב אין להקבע, א"ר תנחומא אפילו תפלת הערב יש לה קבע כנגד אברים ופדרים שהיו מתאכלים באור על המזבח.

2. רמב"ם הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק א

הלכה א
מצות עשה להתפלל בכל יום שנאמר ועבדתם את ה' אלהיכם, מפי השמועה למדו שעבודה זו היא תפלה שנאמר ולעבדו בכל לבבכם אמרו חכמים אי זו היא עבודה שבלב זו תפלה, ואין מנין התפלות מן התורה, ואין משנה התפלה הזאת מן התורה, ואין לתפלה זמן קבוע מן התורה.

הלכה ב
ולפיכך נשים ועבדים חייבין בתפלה לפי שהיא מצות עשה שלא הזמן גרמא אלא חיוב מצוה זו כך הוא שיהא אדם מתחנן ומתפלל בכל יום ומגיד שבחו של הקדוש ברוך הוא ואחר כך שואל צרכיו שהוא צריך להם בבקשה ובתחנה ואחר כך נותן שבח

each one according to his own ability.

Halacha 3

A person who was eloquent would offer many prayers and requests.

[Conversely,] a person who was inarticulate would speak as well as he could and whenever he desired.

Similarly, the number of prayers was dependent on each person's ability.

Some would pray once daily; others, several times.

Everyone would pray facing the Holy Temple, wherever he might be. This was the ongoing practice from [the time of] Moshe Rabbenu until Ezra.

Halacha 4

When Israel was exiled in the time of the wicked Nebuchadnezzar, they became interspersed in Persia and Greece and other nations. Children were born to them in these foreign countries and those children's language was confused.

The speech of each and every one was a concoction of many tongues. No one was able to express himself coherently in any one language, but rather in a mixture [of languages], as [Nehemiah 13:24] states: "And their children spoke half in Ashdodit and did not know how to speak the Jewish language. Rather, [they would speak] according to the language of various other peoples."

Consequently, when someone would pray, he would be limited in his ability to request his needs or to praise the Holy One, blessed be He, in Hebrew, unless other languages were mixed in with it. When Ezra and his court saw this, they established eighteen blessings in sequence.

The first three [blessings] are praises of God and the last three are thanksgiving. The intermediate [blessings] contain requests for all those things that serve as general categories for the desires of each and every person and the needs of the whole community.

Thus, the prayers could be set in the mouths of everyone. They could learn them quickly and the prayers of those unable to express themselves would be as complete as the prayers of the most eloquent. It was because of this matter that they established all the blessings and prayers so that they would be ordered in the mouths of all Israel, so that each blessing would be set in the mouth of each person unable to express himself.

Halacha 5

They also decreed that the number of prayers correspond to the number of sacrifices - i.e., two prayers every day, corresponding to the two daily sacrifices. On any day that an additional sacrifice [was offered], they instituted a third prayer, corresponding to the additional offering.

The prayer that corresponds to the daily morning sacrifice is called the Shacharit Prayer. The prayer that corresponds to the daily sacrifice offered in the afternoon is called the *Minchah* Prayer and the prayer corresponding to the additional offerings is called the *Musaf* Prayer.

Halacha 6

They also instituted a prayer to be recited at night, since the limbs of the daily afternoon offering could be burnt the whole night, as [Leviticus 6:2] states: "The burnt offering [shall remain on the altar hearth all night until morning]." In this vein, [Psalms 55:18] states: "In the evening, morning and afternoon I will speak and cry aloud, and He will hear my voice."

The Evening Prayer is not obligatory, as are the Morning and *Minchah* Prayers. Nevertheless, the Jewish people, in all the places that they have settled, are accustomed to recite the Evening Prayer and have accepted it upon themselves as an obligatory prayer.

Halacha 7

Similarly, they instituted a prayer after the *Minchah* Prayer [to be recited]

הוודיה לה' על הטובה שהשפיע לו כל אחד לפי כחו.

הלכה ג

אם היה רגיל מרבה בתחנה ובקשה ואם היה ערל שפתים מדבר כפי יכלתו ובכל עת שירצה, וכן מנין התפלות כל אחד כפי יכלתו, יש מתפלל פעם אחת ביום, ויש מתפללין פעמים הרבה, והכל יהיו מתפללין נכח המקדש בכל מקום שיהיה, וכנהיה הדבר תמיד ממשה רבינו ועד עזרא.

הלכה ד

כיון שגלו ישראל בימי נבוכדנצר הרשע נתערבו בפרס ויון ושאר האומות ונולדו להם בנים בארצות הגוים ואותן הבנים נתבלבלו שפתם והיתה שפת כל אחד ואחד מעורבת מלשונות הרבה וכיון שהיה מדבר אינו יכול לדבר כל צורכו בלשון אחת אלא בשיבוש שנאמר ובניהם חצי מדבר אשדודית וגו' ואינם מכירים לדבר יהודית וכלשון עם ועם ומפני זה כשהיה אחד מהן מתפלל תקצר לשונו לשאול חפציו או להגיד שבח הקדוש ברוך הוא בלשון הקדש עד שיערבו עמה לשונות אחרות, וכיון שראה עזרא ובית דינו כך עמדו ותקנו להם שמנה עשרה ברכות על הסדר, שלש ראשונות שבח לה' ושלוש אחרונות הודיה, ואמצעיות יש בהן שאלת כל הדברים שהן כמו אבות לכל חפצי איש ואיש ולצרכי הציבור כולן, כדישיהיו ערוכות בפי הכל וילמדו אותן ותהיה תפלת אלו העלגים תפלה שלימה כתפלת בעלי הלשון הצחה, ומפני ענין זה תקנו כל הברכות והתפלות מסודרות בפי כל ישראל כדי שיהא ענין כל ברכה ערוך בפי העלג.

הלכה ה

וכן תקנו שיהא מנין התפלות כמנין הקרבנות, שתי תפלות בכל יום כנגד שני תמידין וכל יום שיש קרבן מוסף תקנו בו תפלה שלישית כנגד קרבן מוסף, ותפלה שהיא כנגד תמיד של בקר היא הנקראת תפלת השחר, ותפלה שכנגד תמיד שלבין הערבים היא הנקראת תפלת מנחה ותפלה שכנגד המוספין היא נקראת תפלת המוספין.

הלכה ו

וכן התקינו שיהא אדם מתפלל תפלה אחת בלילה שהרי איברי תמיד של בין הערבים מתעכלין והולכין כל הלילה שנאמר היא העולה וגו' כענין שנאמר ערב ובקר וצהרים אישיחה ואהמה וישמע קולי, ואין תפלת ערבית ג חובה כתפלת שחרית ומנחה, ואף ע"פ כן נהגו כל ישראל בכל מקומות מושבותיהם להתפלל ערבית וקבלוה עליהם כתפלת ד חובה.

הלכה ז

וכן תקנו תפלה אחר תפלת מנחה סמוך לשקיעת החמה ביום התענית בלבד כדי

<p>close to sunset on fast days only, its purpose being to increase supplication and pleading because of the fast.</p> <p>This is called the <i>Ne'ilah</i> prayer, as if to say that the gates of Heaven are closed behind the sun, which becomes hidden, since it is recited only close to [the time of] sunset.</p> <p>Halacha 8</p> <p>Thus, three prayers are recited daily: the Evening Prayer, the Morning Prayer, and the <i>Minchah</i> Prayer. There are four on Sabbaths, festivals and Rosh Chodesh: the three that are recited daily and the <i>Musaf</i> Prayer. On Yom Kippur, there are five: these four and the <i>Ne'ilah</i> prayer.</p> <p>Halacha 9</p> <p>The number of these prayers may not be diminished, but may be increased. If a person wants to pray all day long, he may.</p> <p>Any prayer that one adds is considered as a freewill offering. Therefore, one must add a new idea consistent with that blessing in each of the middle blessings. [However], making an addition of a new concept even in only one blessing is sufficient in order to make known that this is a voluntary prayer and not obligatory.</p> <p>In the first three [blessings] and the last three [blessings], one must never add, detract or change anything at all.</p> <p>Halacha 10</p> <p>The community should not recite a voluntary prayer, since the community does not bring a freewill offering. Even an individual should not recite the <i>Musaf</i> Prayer twice, once as the obligation of the day and the other as a voluntary prayer, because the additional offering is never a freewill offering. One of the <i>Geonim</i> taught that it is forbidden to recite a voluntary prayer on Sabbaths or holidays, since freewill offerings were not sacrificed on these days, but only the obligatory offerings of the day.</p>	<p>להוסיף תחנה ובקשה מפני התענית וזו היא התפלה הנקראת תפלת נעילה כלומר ננעלו שערי שמים בעד השמש ונסתרה לפי שאין מתפללין אותה אלא סמוך לשקיעת החמה.</p> <p>הלכה ח</p> <p>נמצאו התפלות בכל יום שלש, ערבית ושחרית ומנחה, ובשבתות ובמועדים ובראשי חדשים ארבע, שלש של כל יום ותפלת המוספין, וביום הכיפורים חמש, ארבע אלו ותפלת נעילה.</p> <p>הלכה ט</p> <p>תפלות אלו אין פוחתין מהן אבל מוסיפין עליהם, אם רצה אדם להתפלל כל היום כולו הרשות בידו, וכל אותן התפלות שיוסיף כמו מקריב נדבות לפיכך צריך שיחדש דבר בכל ברכה וברכה מן האמצעיות מעין הברכות, ואם חידש אפילו בברכה אחת דיו כדי להודיע שהיא נדבה ולא חובה, ושלוש ראשונות ושלוש אחרונות לעולם אין ה מוסיפין בהן ולא פוחתין מהן ואין משנין בהן דבר.</p> <p>הלכה י</p> <p>אין הציבור מתפללין תפלת נדבה לפי שאין הציבור מביאין קרבן נדבה, ולא יתפלל אפילו יחיד מוסף שתים אחת חובת היום ואחת נדבה לפי שאין מתנדבין קרבן מוסף, ויש מן הגאונים מי שהורה שאסור להתפלל תפלת נדבה בשבתות וימים טובים לפי שאין מקריבין בהן נדבה אלא חובת היום בלבד.</p>
<p><u>3. Deuteronomy 11:13</u></p> <p>If you are careful to pay heed to my commandments, which I am prescribing to you today, and if you love God your Lord with all your heart and soul, [then God has made this promise]:</p>	<p><u>3. דברים יא:יג</u></p> <p>והיה אם שמע תשמעו אל מצותי אשר אנכי מצוה אתכם היום לאהבה את יקוק אלהיכם ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם:</p>
<p><u>4. Rambam, Mishneh Torah (Code of Jewish Law), Laws of Prayer, Ch. 1:1</u></p> <p>It is a positive commandment to pray each day as it is stated, "And you shall serve the Lord your God" (Exodus 23:25) ... They taught that "serve," means prayer, as it is stated, "And you shall serve Him with all your heart" (Deuteronomy 11:13). The Sages asked, "What is the service of the heart? This is prayer" (Ta'anit 2a).</p>	<p><u>4. רמב"ם, משנה תורה, הלכות תפילה א:א</u></p> <p>מצות עשה להתפלל בכל יום שנאמר [שמות כג:כה] ועבדתם את ה' אלהיכם מפי השמועה למדו שעבודה זו היא תפלה שנאמר [דברים יא:יג] ולעבדו בכל לבבכם אמרו חכמים אי זו היא עבודה שבלב זו תפלה [תענית ב].</p>
<p><u>5. Ramban, Sefer HaMitzvoh 5</u></p> <p>Certainly, the whole matter of prayer is not required [by the Torah] at all. Rather it manifests one of the merciful attributes of the Creator, that is, that He hears and responds whenever we call unto Him. The verse, "And to serve the Lord your God" (Exodus 23:25) mainly refers to a general positive commandment that all of our service of God is to be performed whole heartedly, with complete focus on His will...If however the midrashic commentary does identify prayer as Biblically commanded, then we would count it as did the Rav [Maimonides], applying as a commandment in times of distress for it is a mitzvah to affirm our belief that the Holy One listens to</p>	<p><u>5. רמב"ן, ספר המצוות ה</u></p> <p>ודאי כל ענין התפילה אינו חובה כלל אבל הוא ממדת חסד הבורא, יתברך, עלינו ששומע ועונה בכל קראנו אליו ועיקר הכתוב "ולעבדו בכל לבבכם", מצות עשה שתהיה כל עבודתנו לא-ל יתעלה בכל לבבנו, כלומר, בכונה רצויה שלימה לשמו... ואם אולי יהיה מדרשם בתפילה עיקר מן התורה נמנה אותו במנינו של הרב ונאמר שהיא מצוה לעת הצרות שנאמין שהוא יתברך ויתעלה שומע תפילה והוא המציל מן</p>

6. R. Joseph B. Soloveitchik, *Reflections of the Rav*, pp. 80-82

The views of Maimonides and Nahmanides can be reconciled. Both regarded prayer as meaningful only if it is derived from a sense of *tzarah*. They differ in their understanding of the word. Maimonides regarded daily life itself as being existentially in straits, inducing in the sensitive person feelings of despair, a brooding sense of life's meaninglessness, absurdity, lack of fulfillment. It is a persistent *tzarah*, which exists *bekhot yom*, daily. The word *tzarah* connotes more than external trouble; it suggests an emotional and intellectual condition in which man sees himself as hopelessly trapped in a vast, impersonal universe, desolate, without hope. Certainly the Psalmist's cry, *min metzar karati Yah*, "Out of my straits, I have called up on the Lord" (118:5), refers to an inner, rather than an externally induced, state of construction and oppression.

Out of this sense of discomfiture prayer emerges. Offered in comfort and security, prayer is a paradox, modern methods of suburban worship and plush synagogues notwithstanding. The desire for proximity of wife and children at services comes from a need for security and comfort. Real prayer is derived from loneliness, helplessness, and a sense of dependence. Thus, while Nahmanides dealt only with "surface crisis," public distress, *tzarot tzibbur*, Maimonides regarded all life as a "depth crisis," a *tzarat yahid*.

These two types of *tzarah* vary in many aspects. The "surface *tzarah*" of Nahmanides is an external crisis which arises independently of man. It emerges out of the environmental and usually appears suddenly. Our plight is discernible to the eye; we see it, feel it, suffer pain and anxiety. One need not be a reflective introspective or a brooding type to perceive this crisis; the simplest person experiences it, whether it be poverty, illness, famine, war, or death. It strikes like a hurricane; the Biblical *tokehah*, with its threats of dire punishment if Israel be untrue to its covenant, speaks precisely of this kind of crisis. It may strike a community or an individual. It is a *tzarah* which can be shared with others, through empathy and sympathy.

The "depth *tzarah*" of Maimonides, however, is an inner, personal, clandestine, and undefined crisis which is not readily manifest to the eye; it is perceived only by thinking and sensitive persons who wish to identify with it. It can be evaded, shunted aside by superficial people, who will thereby avoid being affected. Others, however, search for it and willingly accept it. This type of crisis cannot be attributed to man's stupidity, negligence, or incompetence, as can the "surface crisis." The "depth crisis" is clearly beyond solution; it is an existential reality, a condition of human existence. It will be felt more poignantly by persons of greater intelligence and imaginative perception; the wise and more sensitive one is, the greater the crisis. It is rooted in man's essence, his metaphysical origin. It is existential, not social, political, or economic.

The Torah bids man actively to combat and possibly eliminate superficial, external crises. The ills of poverty, disease, and war are debilitating and impair our spiritual freedom. The Torah, however, encourages man to submit to and embrace the experience of the "depth crisis." Thereby does man truly grasp the reality of his condition and become stirred to great heights of the spirit. For this "depth crisis," there is no solution except prayer. "Surface crisis" can be overcome; the existential crisis can only be met by prayer.